

# A múlt kötelez

**Az anyagi eszközök hiánya a legnagyobb kerékkötő — A pangás mellett is figyelemre méltó előadásokat sikerült színpadra vinni**

— Ha valamely színházi előadást, érdekes vendégszereplést akarok megtekinteni, a költségeket teljes egészében saját zsebemből fedezem, még a napidíjat sem veszem fel — mondja Pavle Vlahović, a verseci Sterija Népszínház igazgatója. E szerénykedésnek tűnhet kijelentése nemcsak személyes hozzáállásról, viszonyáról tanúskodik, szavai mögött a színház korábbi és jelen helyzete is felsejlik.

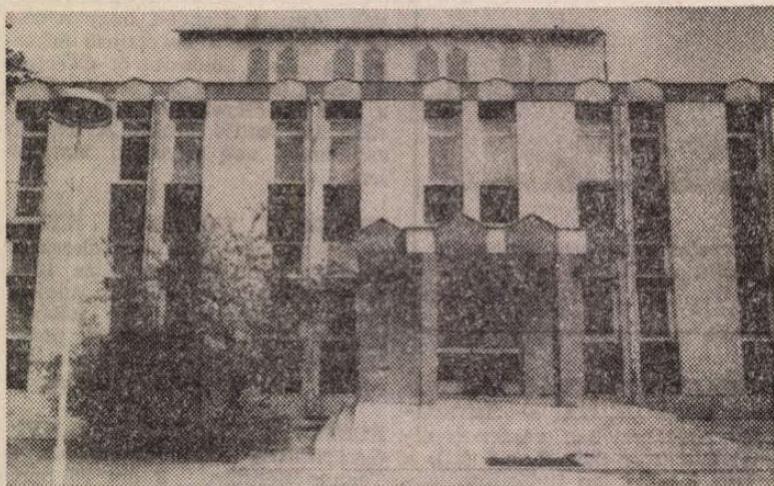
A közelmúltban belső ellentétekkel átszőtt viszonyai nagyon ingatag helyzetbe sodorták a színházat. Iszákosság, nemtörődömség, hanyagság... harapódzott el, s ez igen gyakran az előadások, bemutatók elnapolásához vezetett. Bár

ár 10-én előadott Sterija-darabban a Kir Janjával az önálló színház hivatalosan is megalakult, és a Sterija Népszínház név alatt megkezdte munkáját. Azóta sok jelentős bemutatót, ősbemutatót, előadást vittek színpadra a verseci, a

szintén a szabadkai Népszínházal is. Ezt elsősorban az anyagi nehézségek okozzák. A belépők-ből nem lehet fedezni az egy ilyen vendégszerepléssel járó kiadások tizedrészét sem; egyszerűen nincs ki fizesse őket — mondja az igazgató, majd hozzáteszi: Csak a plakátok és műsorfüzetek nyomtatása több mint 200 000 dinárba kerül (itt tudni kell, hogy nincs saját nyomdájuk). Az érdekközösségtől kapott anyagiak igen szerények; a keret szűk, minden kiadást nagyon meg kell fontolni. Még szerencse, hogy olykor egyik-másik munkaszervezet kiségit bennünket.

Bárhogyan is van, érezhető az a törekvés, hogy a Sterija Népszínház felelevenítse, visszaállítsa hőskorát... és elsősorban ismét megnyerje magának a köztudomásúan igényes verseci közönséget, a színházkedvelőket.

— A fejlődés érdekében először is a még mindig hatását éreztető belső összetűzéseket, ellenségeskedéseket, viszályokat, forrongásokat kell leküzdeni. Ezt csak egy magasabb színvonalú és jobban szervezett együttes munkával, közös erőfeszítéssel lehet. A színház létkérdése mindenki egyéni érdeke kellene hogy legyen. Továbbá bővíteni, erősíteni szeretnénk színjátszó gárdánkat is. Állandó, nyitott pályázatunk van színészek (nem szükséges, hogy akadémiát végzettek legyenek) felvételére, de eddig sajnos senki sem jelentkezett. Tervben van egy — a színház keretében működő — ifjúsági színjátszó csoport megalakítása. Ez a jövőben esetleg szavatolni



(OTOS András felvételei)

**A színház kívülről. Az épület 1972-ben készült el. Hibáit sürgősen kijavítani kellene, de csupán a tetőszerkezet rekonstrukciójának költségei a színház kétévi összbevételét emészténék fel**

az utóbbi évben a mérleg valamivel jobbra billent, a jelenlegi állapotok még mindig messze vannak a kielégítőtől.

Mert való igaz, hogy Verseci színházi élete ma pang. Mint sok helyütt — ezt már szinte megszokhattuk a legnagyobb kerékkötő itt is az akut pénzhiány. Majd ugyanakkora gond a „színiéhség” — a társulat mindössze 12 tagot számlál, ami az évi kötelező bemutatók, előadások, vendégszereplések (összesen 120) számát tekintve nagyon kevés. A társulat minden tagja maximálisan angazsált, lazsálásra nincs ideje. A pénztelenség jellemezésére talán azt mondhatnánk, hogy mai helyzetükben nem jutni csödbe, legalább olyan „művészet”, mint egy színésznek előadásról előadásra kitűnő alakítást nyújtani.

A helyzet még nyomasztóbbnak tűnik, ha Verseci színházi életének kezdeteire és fejlődésére vetünk némi fényt. E bánáti városban már 1793-ban voltak színházi előadások, sőt valamicskével előbb is, amikor a temesvári német színházak vendégszerepeltek olykoron. A vendégszereplések a később-

környező helységek, más köztársaságok és a szomszédos Románia közönsége előtt.

A fényes múltból mára nem sok maradt, de korántsem mondhatjuk azt, hogy semmi.

**Eörsi István Fogadás** című drámájának ősbemutatója azonban mintha meghazudtolni igyekeznél azon állításokat — azaz végső soron tényeket — melyek a színház válságára vonatkoznak. A Vladimír Aleksic fiatal belgrádi rendező irányítása alatt színpadra vitt **Eörsi**-darab sokkal nagyobb visszhangra talált, mint azt várták. A szöveget azóta már többen, egyebek között a szkopjeiak és a zágrábiak is kérték. Az ősbemutató tehát igen sikeres volt. A színház egyébként éppen ősbemutatóról (is) ismert. Nemrég kezdődtek meg egy másik darab, Zoran Božović Sántántörzs (Djavoľje pleme) című színművének olvasópróbái. Mint az igazgatóval való beszélgetésünk során megtudtuk, itt nem vált gyakorlattá az évi műsortervek kidolgozása. Ehelyett kétévi keret-tervet dolgoznak ki, és abból „válogatnak” menet közben. Évente



**Pavle Vlahović, a színház igazgatója**

tudná az utánpótlást. Amit pillanatnyilag is megtehetünk, és megteszünk — legalábbis erre törekszünk — az az, hogy minden előadásunkat az átlagosnál egy árnyalattal jobban kivitelezünk. Mennyiben sikerül ez most és mennyiben a következőkben, azt a nézők száma mutatja (majd) meg.

G. T.

